

Sygn. akt: I. C. 57/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2011 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach I. Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Ineza Sztukowska
Protokolant:	Adam Kowalczyk

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2011 r. w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa H. W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda H. W. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. 2.417,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje zwrócić powodowi H. W. z kasy Sadu Rejonowego w Suwałkach kwotę 302,69 zł tytułem nierozdysponowanej zaliczki zapisanej pod poz. 225/11 na koncie sum depozytowych.

/-/ SSR Aneta Ineza Sztukowska

Sygn. akt I.C. 57/11

UZASADNIENIE

Powód H. W. wystąpił przeciwko (...) S.A. w W. z pozwem o zapłatę kwoty 50.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 września 2010 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swe żądanie powód wskazał, iż w dniu 03.05.2001 r., wskutek kolizji drogowej spowodowanej przez sprawcę korzystającego z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń, uszkodzeniu uległ stanowiący jego własność samochód osobowy. Szkodę zaistniałą w tym pojeździe powód zgłosił w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Zakład ten odmówił jednak wypłaty odszkodowania i – uznając, iż żądanie powoda stanowi usiłowanie doprowadzenia go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem – złożył do Prokuratury Rejonowej w Suwałkach zawiadomienie o popełnieniu przez powoda ww. przestępstwa. Wskutek tego zawiadomienia przeciwko powodowi wniesiony został do Sądu akt oskarżenia.

Ostatecznie jednak powód został uniewinniony od popełnienia zarzucanych mu czynów. Jak wskazał powód, postępowanie karne prowadzone przeciwko niemu na skutek zawiadomienia złożonego przez pozwaną zakład ubezpieczeń spowodowało negatywne następstwa w jego psychice – pojawiły się u niego myśli samobójcze oraz agresywne zachowania zarówno w stosunku do siebie jak i innych osób. Za ten rozstrój zdrowia powód obarczył pozwaną zakład ubezpieczeń jako że to ten podmiot zainicjował postępowanie karne przeciwko niemu.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie sygn. akt I. Nc. 2294/10 Sąd Rejonowy w Suwałkach żądanie powoda uwzględnił w całości.

Od orzeczenia powyższego, w przepisany terminie, pozwany (...) S.A. w W. wniósł sprzeciw, zaskarżając je w całości i domagając się oddalenia powództwa i zasądzenia na swoją rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Argumentując swe stanowisko w sprawie pozwany przyznał, iż odmówił powodowi wypłaty odszkodowania za szkodę powstałą w jego pojeździe na skutek kolizji z dnia 03.05.2001 r. Wskazał przy tym, że decyzję w powyższym przedmiocie podjął uznając, iż powód usiłuje odszkodowanie wyłudzić. Z tej też przyczyny złożył w Prokuraturze Rejonowej w Suwałkach zawiadomienie o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przez powoda przestępstwa polegającego na usiłowaniu doprowadzenia o do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zdaniem pozwanego, pomiędzy powyższym jego działaniem a rozstrojem zdrowia psychicznego powstałym wskutek prowadzenia przeciwko niemu postępowania karnego brak jest związku przyczynowego warunkującego odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego w sprawie niniejszej.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 03.05.2001 r., na trasie S. – R. Tartak, doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został samochód osobowy marki A. (...) nr rej. (...) stanowiący własność H. W.. Sprawczynią wypadku była E. B., korzystająca z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W. - zwanym dalej Zakładem (...) (bezsporne, dodatkowo dowód).

Szkodę zaistniałą w pojeździe marki A. (...) nr rej. (...) H. W. zgłosił w Zakładzie (...). Zakład ten odmówił jednak wypłaty odszkodowania, w uzasadnieniu tej decyzji wskazując, że ekspertyza w przedmiocie rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych wykazała, iż do uszkodzeń pojazdu marki A. (...) nr rej. (...) wskazanych przez H. W. w zgłoszeniu szkodowym nie mogło dojść w okolicznościach kolizji z dnia 03.05.2001 r. deklarowanych przez jej uczestników (dowód: pismo Zakładu (...) z dnia 08.06.2001 r. w przedmiocie odmowy wypłaty odszkodowania k. 11 akt sprawy II. K. 428/05 SR w Suwałkach).

Wobec odmowy wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, H. W. żądanie wypłaty takiego odszkodowania wysunął w stosunku do Towarzystwa (...) w (...) S.A. Oddział w B. Filia w S., udzielającego mu ochrony ubezpieczeniowej w ramach umowy auto-casco. Towarzystwo to odmówiło jednak spełnienia świadczenia, wskazując, iż do uszkodzeń pojazdu H. W. nie doszło w okolicznościach wskazanych w zgłoszeniu szkodowym (dowód: , zgłoszenie szkody k. 70-70 v akt sprawy II. K. 428/05 SR w Suwałkach, pismo z dnia 31.08.2001 r. w przedmiocie odmowy wypłaty odszkodowania k. 75 akt sprawy II. K. 428/05 SR w Suwałkach).

W dniu 16.06.2003 r. H. W. złożył w Prokuraturze Rejonowej w Suwałkach zawiadomienie o popełnieniu przez Zakład (...) przestępstwa polegającego na nie wywiązaniu się z obowiązków ustawowych i odmowie wypłaty odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe H. W. w dniu 03.05.2001 r. (dowód: pismo H. W. z dnia 16.06.2003 r. k. 2 akt sprawy II. K. 428/05 SR w Suwałkach). Prawomocnym postanowieniem z dnia 15 lipca 2003 w sprawie 2 Ds. 543/03 Prokurator Prokuratury Rejonowej w Suwałkach odmówił jednak wszczęcia postępowania karnego w ww. sprawie, uznając, iż zachowania pracowników Zakładu (...) nie nosiły znamion czynu zabronionego. Wydając powyższe orzeczenie Prokurator Prokuratury Rejonowej w Suwałkach zarządził jednocześnie ponowne przedstawienie akt sprawy celem

przeprowadzenia czynności sprawdzających w kierunku art. 286§1 kk (dowód: postanowienie z dnia 15 lipca 2003 w sprawie 2 Ds. 543/03 k. 25-25 v akt sprawy II. K. 428/05 SR w Suwałkach).

W dniu 24 listopada 2003 r., w sprawie 2 Ds. 643/03, wydane zostało postanowienie o wszczęciu śledztwa w sprawie wyłudzenia przez H. W. odszkodowania komunikacyjnego na szkodę Zakładu (...) tj. o czyn z art. 298§1 kk (dowód: postanowienie z dnia 24 listopada 2003 r. w sprawie 2 Ds. 643/03 k. 76 akt sprawy II. K. 428/05 SR w Suwałkach). W toku tego śledztwa przeprowadzono dowód z opinii Laboratorium Kryminalistycznego KWP w B. na okoliczność ustalenia czy do kolizji pojazdów kierowanych przez H. W. i E. B. w dniu 03.05.2001 r., doszło w miejscu i okolicznościach przez nich wskazywanych oraz czy w wyniku tejże kolizji możliwe było powstanie w obu pojazdach uszkodzeń (a jeśli nie, to dlaczego). Z opinii tej wynikało, iż do kolizji pojazdów kierowanych przez H. W. i E. B. mogło dojść w miejscu i okolicznościach przez nich podawanych. Jednocześnie opinia ta wykluczyła, by wszystkie uszkodzenia pojazdu marki A. (...) nr rej. (...) zgłoszone do Zakładu (...) przez H. W. powstały w wyniku tejże kolizji (dowód: postanowienie w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii Laboratorium Kryminalistycznego KWP w B. k. 77-77 v akt sprawy II. K. 428/05 SR w Suwałkach, opinia Laboratorium Kryminalistycznego KWP w B. k. 78-86 akt sprawy II. K. 428/05 SR w Suwałkach, protokół przesłuchania świadka J. G. k. 89-90 akt sprawy II. K. 428/05 SR w Suwałkach).

Postanowieniem z dnia 23.06.2004 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Suwałkach postawił H. W. zarzut popełnienia przestępstwa z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk polegającego na tym, iż ww.:

1) w dniu 07 maja 2001 r. w S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić Zakład (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie około 1.530,00 zł z tytułu zwrotu kosztów pokolizyjnej naprawy swego samochodu, po uprzednim wprowadzeniu Zakładu (...) w błąd co do rodzaju i zakresu powstałych uszkodzeń, w ten sposób, że przy zgłoszeniu szkody będącej wynikiem zaistniałej w dniu 03.05.2001 r. w m. J. kolizji między swoim samochodem marki A. (...) o nr rej. (...) a kierowanym przez E. B. samochodem marki F. (...) o nr rej. (...), poza rzeczywistymi, będącymi wynikiem zdarzenia uszkodzeniami, wskazał na uszkodzenia tylnej prawej lampy i okolicy tylnej lewej lampy swojego samochodu, które to uszkodzenia nie powstały w wyniku wymienionej kolizji, a w innych okolicznościach, lecz zamierzonego celu nie osiągnął i nie otrzymał odszkodowania z polisy OC sprawcy kolizji E. B., gdyż Zakład (...) odmówił wypłaty pieniędzy

2) w dniu 20 lipca 2001 r. w S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić Towarzystwo (...) w (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie około 1.530,00 zł z tytułu zwrotu kosztów pokolizyjnej naprawy swego samochodu, po uprzednim wprowadzeniu Zakładu (...) w błąd co do rodzaju i zakresu powstałych uszkodzeń, w ten sposób, że przy zgłoszeniu szkody będącej wynikiem zaistniałej w dniu 03.05.2001 r. w m. J. kolizji między swoim samochodem marki A. (...) o nr rej. (...) a kierowanym przez E. B. samochodem marki F. (...) o nr rej. (...), poza rzeczywistymi, będącymi wynikiem zdarzenia uszkodzeniami, wskazał na uszkodzenia tylnej prawej lampy i okolicy tylnej lewej lampy swojego samochodu, które to uszkodzenia nie powstały w wyniku wymienionej kolizji, a w innych okolicznościach, lecz zamierzonego celu nie osiągnął i nie otrzymał odszkodowania z posiadanej w wymienionym Towarzystwie polisy „auto-casco”, gdyż TU w (...) S.A. odmówiło mu wypłaty pieniędzy (dowód: postanowienie z dnia 23.06.2004 r. k. 94-95v akt sprawy II. K. 428/05 SR w Suwałkach).

Stawiając takie same zarzuty, w dniu 30 czerwca 2004 r., Prokuratur Prokuratury Rejonowej w Suwałkach wniósł do Sądu Rejonowego w Suwałkach akt oskarżenia przeciwko H. W. (dowód: akt oskarżenia k. 106-110 akt sprawy II. K. 428/05 SR w Suwałkach). Wyrokiem Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 15 kwietnia 2005 r. w sprawie II. K. 393/04 H. W. został uznany za winnego zarzucanych mu powyższym aktem oskarżenia czynów i skazany za to na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 2 (dowód: wyrok akt sprawy II. K. 428/05 SR w Suwałkach k. 274-275 akt sprawy II. K. 428/05 SR w Suwałkach). Na skutek apelacji H. W. wyrok powyższy został uchylony orzeczeniem Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 15 września 2005 r. w sprawie II. Ka. 187/05, przekazującym jednocześnie sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Suwałkach (dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 15 września 2005 r. w sprawie II. Ka. 187/05 k. 336 akt sprawy II. K. 428/05 SR w Suwałkach). Po ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Rejonowy w Suwałkach wyrokiem z dnia

05 października 2006 r. w sprawie II. K. 428/05 uniewinnił H. W. od popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia z dnia 30 czerwca 2004 r. czynów (dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 05 października 2006 r. w sprawie II. K. 428/05 k. 523-523v akt sprawy II. K. 428/05 SR w Suwałkach). Wyrok ten został następnie utrzymany w mocy orzeczeniem Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 21 grudnia 2006 r. w sprawie II. Ka. 366/06 (dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 21 grudnia 2006 r. w sprawie II. Ka. 366/06 k. 595 akt sprawy II. K. 428/05 SR w Suwałkach). Na etapie sądowym postępowania karnego prowadzonego przeciwko H. W. przeprowadzono dowód z 8 opinii różnych biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, włącznie z ich konfrontacjami (opinie biegłych k. 182-183v, k. 198-224, 249-251, 266v-270v, 318-330, 439-440, k. 478-491, 515v-521 akt sprawy II. K. 428/05 SR w Suwałkach).

Prowadzone przeciwko H. W. postępowania karne szczegółowo powyżej opisane stanowiło dla niego czynnik stresogenny, skutkujący rozstrojem zdrowia - zaburzeniami adaptacyjnymi w postaci reakcji depresyjnej przedłużonej, z objawami o miernym nasileniu. Zaburzenia te występowały u H. W. w latach 2004-2006 i spowodowały długotrwały, 7-mio procentowy, uszczerbek na jego zdrowiu. Aktualnie zaburzenia te u H. W. nie występują już (dowód: dokumentacja medyczna k. 8-18, 67-70v, 74-81v i 86 koperta, opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii R. E. zasadnicza k. 99-104 i uzupełniająca k. 135-135v, ekspertyza psychologiczna k. 121-124, akta sprawy III.U. 34/05 Sądu Okręgowego w Suwałkach w zakresie opinii medycznych k.6-8 i 32-36 akt sprawy III. U. 34/05 SO w Suwałkach i dokumentacji medycznej k. 39 akt sprawy III. U. 34/05 SO w Suwałkach).

Pismem z dnia 07 września 2010 r. H. W. wezwał Zakład (...) do zapłaty kwoty 100.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej doznał wskutek prowadzonego przeciwko niemu postępowaniu karnemu, zainicjowanemu przez Zakład (...) – w terminie 3 dni (dowód: wezwanie do zapłaty k. 18). Wezwanie to Zakład (...) otrzymał w dniu 15.09.2010 r. (dowód: zwrotne poświadczenie odbioru korespondencji k. 19). Okazało się ono jednak bezskuteczne (bezsporne).

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie zgłoszone przez powoda oceniać należało, zdaniem Sądu, w kontekście art. 444§ 1 kc w zw. art. 445§1 kc w zw. z art. 415 kc. Na taką podstawę prawną wskazują bowiem tak okoliczności przytoczone w uzasadnieniu pozwu jak i oświadczenie pełnomocnika powoda złożone w toku rozprawy z dnia 26.08.2011 r.

W świetle powyższego, uwzględnienie powództwa w sprawie niniejszej, uzależnione było od wykazania przez powoda, iż:

- 1) doznał rozstroju zdrowia
- 2) rozstrój ten stanowił skutek bezprawnego i zawinionego zachowania pozwanego
- 3) między rozstrojem zdrowia powoda a zachowaniem pozwanego zachodził adekwatny związek przyczynowy.

W przekonaniu Sądu, w okolicznościach sprawy niniejszej niewątpliwym było to, iż powód doznał rozstroju zdrowia. Na powyższe wskazał jednoznacznie biegły sądowy z zakresu psychiatrii R. E. w opiniach sporządzonych na potrzeby postępowania. Opinie te ocenił Sąd jako pełnowartościowe dowody w sprawie albowiem były one wnikliwie i rzeczowe. Z ich treści wynikało, że biegły przeprowadził dokładne badanie samego powoda jak również szczegółowo przeanalizował załączoną do akt sprawy dokumentację medyczną z jego leczenia. Powyższe, w powiązaniu z dużym doświadczeniem biegłego w opiniowanej dziedzinie, skłoniło Sąd do przypisania tymże opiniom waloru wiarygodności.

Należy w tym miejscu zauważyć, że z treści powołanych wyżej opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii R. E. wynikało, iż rozstrój zdrowia, jakiego doznał powód, pozostawał w związku przyczynowym z postępowaniem karnym o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 298§1 kk, które przeciwko niemu się toczyło – najpierw w sprawie II. K.393/04, a

następnie II. K. 428/05 tut. Sądu. Nie można jednak, zdaniem Sądu, twierdzić, by za tenże rozstrój zdrowia powoda odpowiedzialność ponosił pozwany.

Odpowiedzialności pozwanego w sprawie niniejszej powód upatrywał w fakcie, iż złożył on w Prokuraturze Rejonowej w Suwałkach zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przez powoda przestępstwa polegającego na usiłowaniu wyłudzenia odszkodowania. Jakkolwiek okoliczności złożenia takiego zawiadomienia pozwany nie zaprzeczał w toku procesu, to jednak, w ocenie Sądu, nie można było jej uznać za fakt przyznany w rozumieniu art. 229 kpc. Zwrócić bowiem należy uwagę, że z akt sprawy II. K. 428/05 (uprzednio: II. K. 393/04) wynika jednoznacznie, iż postępowanie karne o czyn kwalifikowany z art. art. 13§1 kk w zw. z art. 298§1 kk wszczęte zostało przeciwko powodowi nie na skutek zawiadomienia złożonego przez pozwanego, lecz z urzędu. Świadczy o tym treść zarządzenia Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Suwałkach zamieszczonego na postanowieniu z dnia 15 lipca 2003 w sprawie 2 Ds. 543/03 o odmowie wszczęcia postępowania karnego przeciwko pozwanemu - notabene wydanego na skutek zawiadomienia złożonego przez powoda (vide: zarządzenie k. 25-25 v akt sprawy II. K. 428/05 SR w Suwałkach). Dodać też godzi się, że w aktach sprawy II. K. 428/05 (uprzednio: II. K. 393/04) nie ma żadnego dowodu potwierdzającego złożenie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przez powoda przestępstwa, którego autorem byłby pozwany (w tym w szczególności samego zawiadomienia). W tym stanie rzeczy przyznanie przez pozwanego złożenia takiego zawiadomienia uznał Sąd za budzące wątpliwości (art. 229 kpc in fine) i okoliczność tę oceniał przy uwzględnieniu ogólnych reguł dowodowych.

Okoliczność złożenia przez pozwanego zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przez powoda przestępstwa wyłudzenia odszkodowania, zdaniem Sądu, nie została przez stronę powodową wykazana (art. 6 kc). Skoro zaś zachowanie pozwanego, w którym powód upatrywał źródła swego rozstroju zdrowia, nie zostało mu udowodnione, to uznać należało, że nie została spełniona podstawowa przesłanka warunkująca odpowiedzialność pozwanego w sprawie niniejszej. Stąd też powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wskazać w tym miejscu godzi się, że analogicznie ocenić należałoby, w przekonaniu Sądu, żądanie pozwu nawet przy założeniu, iż postępowanie karne przeciwko powodowi wszczęte zostało na skutek zawiadomienia złożonego przez pozwanego. Podkreślenia wymaga bowiem, że na gruncie deliktów cywilnych przeważa normatywna koncepcja winy, przez którą rozumie się naganną decyzję człowieka, odnoszącą się do podjętego przez niego bezprawnego czynu. Inaczej mówiąc, pozwany byłby sprawcą czynu bezprawnego, gdyby decyzja jego była naganną w konkretnej sytuacji. Bezprawność z kolei tradycyjnie ujmowana jest jako sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym. Zachowanie jest bezprawne, gdy popada w kolizję z istniejącym porządkiem prawnym, przez który należy rozumieć zarówno nakazy, jak i zakazy wynikające z obowiązujących przepisów prawnych, jak i wytworzone i przyjęte w społeczeństwie zasady współżycia społecznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 13 października 1999, II CKN 499/98, niepubl.).

W ocenie Sądu ewentualny czyn pozwanego polegający na złożeniu zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przez powoda przestępstwa oszustwa ubezpieczeniowego nie naruszał nakazów ani zakazów wynikających z obowiązujących przepisów prawnych. Wręcz przeciwnie – art. 304§1 kpk uprawniał i obligował pozwanego do złożenia takowego zawiadomienia. Zgodnie bowiem z powołanym przepisem każdy dowiedziawszy się o popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu ma społeczny obowiązek zawiadomić o tym prokuratora lub Policję. Wziąwszy pod uwagę treść ekspertyzy sporządzonej na zlecenie pozwanego w toku postępowania mającego na celu likwidację szkody w pojeździe powoda na skutek kolizji z dnia 03.05.2011 r. jak również treść opinii biegłych sądowych z rekonstrukcji wypadków sporządzonych później, w postępowaniu przygotowawczym i sądowym (łącznie 9!), wątpliwości pozwanego co do legalności żądania przez powoda wypłaty odszkodowania uznać należało za usprawiedliwione. Zakres uszkodzeń powstałych na skutek kolizji z dnia 03.05.2011 r. był bowiem kwestią kontrowersyjną i dopiero przeprowadzenie bardzo rozległego postępowania dowodowego oraz rozpoznanie sprawy przez dwa składy pierwszo- i dwa składy drugoinstancyjne umożliwiło ostateczne jej rozstrzygnięcie – na korzyść powoda. Stąd ewentualnemu zawiadomieniu o podejrzeniu popełnienia przez powoda przestępstwa ubezpieczeniowego sygnowanemu przez pozwanego nie sposób byłoby przypisać waloru bezprawności. Zgodzić należy się też z poglądem zaprezentowanym przez pozwanego, iż samo złożenie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez powoda nie było równoznaczne z zainicjowaniem postępowania karnego przeciwko niemu. Zawiadomienie takie stanowi bowiem li tylko asumpt do przeprowadzenia przez organy ścigania czynności sprawdzających, w wyniku których albo sporządzany jest

akt oskarżenia (gdy zawiadomienie okaże się zasadne – art. 333§1 kpk) albo postępowanie jest umarzone (gdy zawiadomienie okaże się niezasadne – art. 322§1 kpk).

W zaistniałym rzeczy pozostało Sądowi rozważyć ewentualną kwestię naruszenia przez pozwanego zasad współzycia społecznego. Na treść zasad współzycia społecznego składają się elementy etyczne i socjologiczne kształtowane przez oceny moralne i społeczne stanowiące uzupełnienie porządku prawnego (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 13 listopada 1991 r. sygn. akt I ACr 411/91 opubl. Wokanda 1992/4/29). W przekonaniu Sądu skoro organy ścigania znalazły podstawy do wszczęcia przeciwko powodowi postępowania karnego o oszustwo ubezpieczeniowe to ewentualne zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przez powoda tego przestępstwa złożone przez pozwanego nie może być zakwalifikowane jako naruszenie zasad współzycia społecznego. Wręcz przeciwnie – ocenić je należałoby jako zgodne z tymi zasadami, bo mające na celu ochronę rynku ubezpieczeniowego.

W świetle powyższego nie można, zdaniem Sądu, zasadnie twierdzić, by ewentualne zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przez powoda przestępstwa oszustwa ubezpieczeniowego złożone przez pozwanego było zachowaniem nagannym, a w konsekwencji –bezprawnym.

W tym stanie rzeczy, przy uwzględnieniu treści art. 444§ 1 kc w zw. art. 445§1 kc w zw. z art. 415 kc., orzeczono jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 98 kpc w zw. z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163 poz. 1349 z późn.zm.). Na orzeczoną kwotę złożyło się wynagrodzenie fachowego pełnomocnika, który pozwanego reprezentował i opłata skarbową od tego pełnomocnictwa.

O zwrocie zaliczki (pkt 3 wyroku) rozstrzygnięto natomiast w oparciu o art. 84 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167 poz. 1398 z późn. zm.).

SSR Aneta Ineza Sztukowska